

Libris.RO

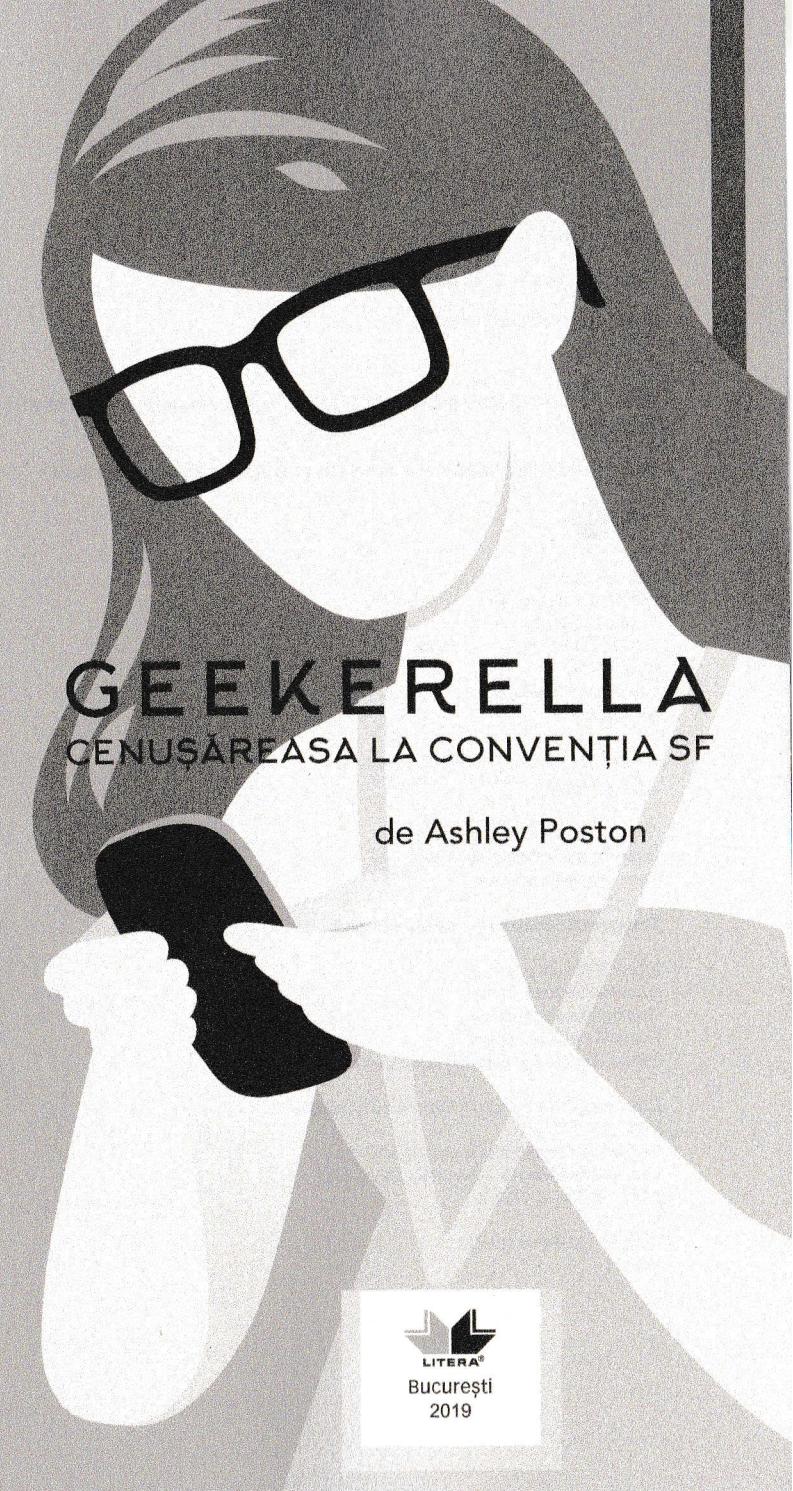
Respect pentru oameni și cărți

GEEKERELLA

CENUŞAREASA LA CONVENTIA SF

de Ashley Poston

LITERA®
București
2019

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦
♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦
♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦
♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦
ELLE
♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

MAȘTERA ATACĂ DIN NOU.

Bilete de tombolă, cupoane de reduceri și lozuri din reviste zac peste tot pe masa din bucătărie. Mama mea vitregă stă pe unul dintre scaunele de lemn care scârțăie rău de tot, cu spatele țeapăn, decupând cu grijă încă un cupon. Părul vopsit blond îi e prins în creștet, perfect cârlionțat. E rujată cu o nuanță săngerie. Poartă o bluză albă imaculată și o fustă-creion închisă la culoare, proaspăt călcată. Probabil are o întâlnire cu o potențială clientă.

- Hai, drăguță, dă-i bătaie! Trebuie să te miști mai cu viață în dimineața asta! îmi spune ea, pocnind din degete ca să mă zorească.

Îmi târșâi picioarele spre aragaz și deschid cutia cu cafea. Tare și ieftină, miroslul cu care am crescut. Cu atât mai bine, dat fiind că nici nu ne permitem cafea mai scumpă. Bineînțeles, asta n-o împiedică pe mașteră să-și comande în fiecare zi un ceai Masala dublu cu lapte de soia și fără frisăcă, pe care îl plătește cu unul dintre zecile de carduri de credit pe care le are.

Catherine, mama mea vitregă, se întinde după o altă revistă pe care să o decupeze.

- Fără carbohidrați azi. Mă simt balonată și am o întâlnire cu un cuplu în după-amiază astăzi. Planuri mărețe de nuntă. Tipă e debutantă, dacă îți vine să crezi!

O debutantă în Charleston? Normal că îmi vine să cred. Aici ești ori debutantă, ori fiică a Confederației, ori fiică de politician, din familia Thornhill, Fishburne, Van Noy sau Pickney, ori din alte familii vechi din Charleston. Dar nici că-mi pasă.

Pun două măsuri de cafea în aparat, plus încă una, să fie. Pare genul de zi în care o să am nevoie de trei măsuri de cafea. Poate că, dacă primesc mai multă cofeină de dimineață, mama mea vitregă și gemenele vor ieși pe ușă înainte de ora 09.00. Nu cer prea mult, nu-i aşa?

Ceasul cuptorului cu microunde arată ora 08.24. Dacă gemenele nu încep să se miște repede, voi fi chiar la limită. Fac o rugăciune scurtă către Stăpânul Luminii, sau Q, sau oricine-i dispus să mă asculte: „Te rog, fă ca, măcar o dată, maică-meă vitregă și gemenele să plece de-acasă la timp!“ Azi, la emisiunea *Hello, America*, la ora 09.00, *Starfield*¹ va scrie istorie și nu am de gând să ratez momentul. Nu vreau să-l ratez! În sfârșit, după ani de întârzieri, schimbări de regizori și de actori, filmul chiar va apărea. Un remake, dar calul de dar nu se caută la dinți. Iar azi vor face mult așteptatul anunț despre platforma oficială a filmului. Actorii din rolurile principale, povestea... Totul! Din cauza lui

¹ În limba română, *starfield* înseamnă „câmp stelar“, adică stelele care pot fi văzute într-o anumită zonă pe bolta cerească. (n.red.)

Catherine și a gemenelor am ratat maratoanele *Starfield* și redifuzările de la miezul nopții în cinematografe ale ultimului episod, dar emisiunea n-am de gând să-o ratez!

- Vor să se căsătorească sub magnoliile de la Boone Hall Plantation, continuă Catherine. Vezi, de când să-a-nsurat acolo Ryan Reynolds, locul e mereu rezervat.

Catherine este organizatoare de nunți. Am văzut-o să stănd weekenduri întregi să coasă paieți pe fețe de masă și să facă invitații la tipografia din centru. Am văzut cum planifică totul, până la materialul fetelor de masă și culorile florilor din aranjamente, cum face ca fiecare nuntă să pară desprinsă de pe tărâmul unicornilor. Ai zice că face toate acestea pentru că ea nu-a avut o viață ca în povesti, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Vrea ca nunțile pe care le organizează să apară în reviste gen *Vogue* și *InStyle*, să fie posteate la nesfârșit pe Instagram și Pinterest. O face pentru recunoaștere și a investit toți banii din asigurarea de viață a tăiei în afacerea ei. Ei bine, în afacerea ei și în toate celelalte lucruri pe care le consideră „esențiale“ pentru a-și păstra imaginea.

- Vreau să pară măcar că fac cumpărături la *Tiffany's*, spune ea, vorbind mai mult singură decât cu mine.

Mereu aceeași poveste. Cum cumpără ea înainte de la *Tiffany's*. Cum participă ea la evenimente la Boone Hall Plantation. Cum a avut ea o căsnicie fericită, cu două fiice minunate. Pe mine, fiica ei vitregă, nu mă pomenește niciodată.

Catherine termină de decupat cuponul și oftează.

- Dar astea erau înainte. Înainte ca tatăl tău să ne lase pe mine și pe gemene aici, în casa asta îngrozitoare.

Poftim! De parcă ar fi vina mea că și-a spart ea toate economiile. Sau de parcă ar fi vina tatei. Iau cana lui cu Starfield, singurul lucru de la el care a rămas în casă, și îmi torn niște cafea.

Afară, câinele vecinului începe să latre la un om în training care aleargă. Locuim la periferia celebrului cartier istoric. Casa nu e nici suficient de veche ca să fie considerată o atracție turistică, nici suficient de nouă ca să n-aibă nevoie de renovare. Nu că ne-am permite, oricum. La două străzi mai încolo, dai de Colegiul Charleston. Casa noastră a fost printre puținele rămase în picioare după ce uraganul Hugo a măturat coasta Carolinei de Sud, înainte să mă nasc eu. Casa are cusuurile ei, dar asta e valabil pentru toate lucrurile bune și vechi. Am stat aici toată viața. Nu cunosc alt loc.

Iar Catherine o urăște.

Cafeaua are o aromă intensă, de nuci. Iau o înghițitură și simt că mă topesc. E divină. Catherine își drege vocea, așa că torn cafea și în cana ei preferată, albă cu floricele roz. O bea cu două cuburi de zahăr, singura porție de dulce pe care și-o îngăduie în fiecare zi. Amestec ușor și adaug trei cuburi de gheăță.

O apucă fără să își ridice măcar privirea din revistă. Apoi, când câinele vecinului începe să urle prelung, o aşază pe masă.

- Ai zice că cainii învață să tacă. Giorgio are și-așa destule pe cap și fără urletele lui.

Lui Catherine îi place să lase impresia că se tutuiește cu toată lumea, dar mai ales cu persoanele pe care le consideră

importante. Domnul Ramirez, adică Giorgio, este bancher, deci are mulți bani, deci este influent la clubul sportiv, deci este o persoană importantă.

- Dacă nu tace curând, continuă ea rece și detașată, îl fac eu să tacă.

- Îl cheamă Franco, îi amintesc eu. Si nu-i place să fie legat.

- Ei bine, în viață trebuie să ne mai obișnuim și cu dezamăgirile, răspunde ea și mai ia o înghițitură de cafea.

Buzele săngerii i se strâmbă și îmi întinde cana.

- Prea amară. Mai încearcă!

Mă încrunt și îi mai pun un cub de gheăță, ca să o diluez. Ia cana și gustă din nou. Probabil e îndeajuns de insipidă, fix cum îi place, pentru că o lasă pe masă lângă teancul de cupoane și continuă să se uite peste rubrica de scandal din revistă.

- Ei? mă îmboldește ea.

Ezit, privind când la ea, când la cafeaua ei, întrebându-mă dacă am uitat cumva ceva. Fac asta de șapte ani, nu cred că mi-a scăpat ceva.

Afară, câinele urlă lamentabil. „Au.“

Ridică din sprânceana subțire ca o dungă de creion.

- Cum să am parte de o dimineață calmă cu așa un tăriboi? zice ea cu voce epuizată, atotcunoscătoare. Dacă Robin ar mai fi fost aici...

O privesc. Deschid gura. Dau să spun că și mie mi-e dor de tata. Si eu aş vrea să fie aici, dar ceva mă oprește. Sau poate că mă opresc singură. Dau vina pe lipsa de cafea.

Respect pentru oameni și cărți

O singură înghițitură nu-ți dă curajul acela instantaneu pe care-l ai de la o cană întreagă. În plus, nu vreau să o înfurii pe Catherine, ci să o alimentez cu cafeină, să o împac și să o fac să iasă din casă.

Întoarce pagina revistei și apucă din nou foarfeca să taie un cupon pentru o haină de iarnă. Suntem în iunie. În Carolina de Sud.

Dar apoi își drege vocea și îmi spune:

- Danielle, fă ceva și închide-i gura potăii.

- Dar...

- Acum, zice Catherine, făcându-mi semn cu mâna să mă grăbesc.

- Sigur, regină, mormăi eu în barbă.

Când Catherine lasă din mâna cupoanele și se apucă de citit un articol despre cea mai recentă apariție a Jessicăi Stone pe covorul roșu, scot pe furiș din frigider bucătile de friptură rămase de ieri de la cină și ies grăbită pe ușa din spate.

Sărmanul Franco stă în noroi lângă cotețul lui, dând din coadă în băltoacă. Mă privește prin șipca ruptă a gardului – un teckel maroniu plin de noroi, cu o zgardă roșie murdară. A plouat noaptea trecută și cotețul i s-a inundat, aşa cum i-am zis domnului Ramirez, pardon, lui Giorgio, că se va întâmpla.

Domnul Ramirez l-a adus pe Franco la câteva săptămâni după ce s-a căsătorit cu cea de-a doua fostă soție a lui, mă gândesc că pe post de repetiție generală înainte de a face un copil. Dar, de când a divorțat, cu câțiva ani în urmă, locuiește, în mare, la serviciu, aşa că Franco este ca o idee

nereușită uitată, ceea ce cotețul inundat o dovedește cu vârf și îndesat. Măcar bietul Frank poate pluti.

Împing recipientul prin șipca și-l scarpin pe câine după urechi, umplându-mă de noroi pe vârfurile degetelor.

- Bravo! Bravo, cățel! După ce voi strânge suficienți bani, vom pleca amândoi de aici. Ce zici de asta, copilotule? spun, iar el începe să dea entuziasm din coadă în noroi. O să iau chiar și ochelari de soare la fel pentru amândoi. O să ne facem de cap, ce mai!

Franco își scoate limba într-o parte în semn de încuvitare. Poate că nici măcar nu se fac ochelari de soare pentru câini, dar o vreme am avut imaginea în minte: eu și Franco îngheșuiți într-o rablă, gonind pe singura autostradă careiese din oraș, cu ochelari de soare, bineînțeles, și îndreptându-ne direct spre Los Angeles.

De când mă știu mi-am dorit să fac tot felul de lucruri. Să scriu. Am umplut caiete întregi de jurnal, am terminat fanficiuri¹, am evadat de nenumărate ori în paginile vietii altcuiva. Dacă tata avea dreptate, dacă aş putea face orice, dacă aş putea fi *oricine*, aş face un serial ca *Starfield* și le-ăs zice tuturor copiilor ciudați că nu sunt singurii. Și, la sfârșitul anului viitor, care va fi ultimul an de liceu pentru mine, aşa voi face. Sau voi începe să fac. Voi studia ca să devin scenaristă. Voi scrie scenarii. Am deja un portofoliu, oarecum. Momentan, îmi satisfac nevoia de a scrie postând pe

¹ Abreviere de la *fan fiction* – literatură despre personaje sau locuri dintr-o operă de ficțiune originală, scrisă de fanii operei respective, nu de autorul ei (n.tr.)

Respect pentru oameni și cărți

blogul meu, Rebelgunner, unde discut despre singurul lucru pe care îl știu bine: *Starfield*. Astă și banii pe care îi pun deoparte lucrând la rulota cu mâncare vor fi biletul meu de plecare de aici. Cândva.

- Danielle! se aude tipătul ascuțit al mamei mele vitrege pe fereastra de la bucătărie.

Împing bucățile de frigătărie pe sub gard, iar Franco se năpustește asupra castronului.

- Poate într-un alt univers, băiete, șoptesc eu. Pentru că, momentan, casa mea e aici.

Și dacă aş vrea, locul astă e prea plin de amintiri ca să plec de-aici. Practic, tata mi-a lăsat mie casa, dar Catherine se ocupă de mine cât sunt încă minoră. Așa că, până atunci...

- Danielle!

Până atunci, sunt prizonieră aici cu mama mea vitregă și cele două fiice ale ei.

- Bine! Vin!

Îl mai scarpin o dată pe Frank după urechi, îmi iau rămas-bun de la el, îmi propun să nu uit să mă întorc mai târziu după castron și dau fuga spre bucătărie.

- Fetelor! strigă Catherine din nou, punându-și o geantă Gucci pe umăr.

- Grăbiți-vă, altfel veți întârzi la lecția cu domnul Craig! Fetelor! Fetelor! Sper că v-ați trezit până acum, altfel jur că...

O aud urcând apăsat spre camera lor și mă uit la ceas. 8.36. Nicio sansă să iasă din casă la timp. Doar dacă grăbesc eu lucrurile.

Pregătesc reticentă kale, căpsune și lapte de migdale pentru smoothie-urile de dimineață ale gemenelor. Bineînteleș, Catherine și-a lăsat revista deschisă pe bufet, aşa că Darien Freeman rânește la mine. Zâmbesc disprețitor. Circulă zvonuri cum că o să joace în remake-ul *Starfield*, dar asta e aproape la fel de amuzant ca a spune că un mops pe skateboard va juca rolul lui Carmindor. Nu pui o vedetă de telenovele la conducerea întregii galaxii.

Bleah! Apăs butonul de la blender și încerc să nu mă gândesc la asta.

Sus se aud bufnituri înăbușite, în timp ce Catherine le dă jos pe gemene din pat. Așa se întâmplă în fiecare dimineață, ca ceasul.

Vara, diminețile mele se desfășoară cam aşa: mă trezesc, beau cafea, o măsură în plus luna. Catherine răsfoiește ziarele de dimineață, decupând cupoane. Zăbovește prea mult asupra poșetelor și a rochiilor frumoase. Spune ceva pasiv-agresiv despre viața ei dinainte. Îmi comandă să pregătesc micul dejun. În schimb, eu îi dău de mâncare lui Frank. Catherine urcă la etaj și urlă la gemene pentru că „au uitat“ să își pună alarmă să sune. Refuz în continuare să pregătesc micul dejun. Zece minute mai târziu, gemenele se ceartă care să facă duș prima, iar Catherine îmi amintește că deocamdată e casa ei, Danielle, și că, dacă nu vreau să o vândă și să ne mutăm într-un *apartament de lux* – de parcă am lua vreodată atâția bani pe ea –, aş face bine să pregătesc micul dejun. Așa că le prepar în blender voma de Grinch pe

Respect pentru oameni și cărți

care o beau ele, gemenele își înșfăcă paharele identice, iar Catherine le îmbrâncește afară din casă spre ora de tenis.

Nici restul zilei nu decurge vreodată mult mai bine. Întârzii cinci minute la serviciu, dar colega mea, Sage, fiica patroanei rulotei cu mâncare, e prea prinșă cu revistele ei de modă *Harajuku* ca să observe. Urmează apoi opt ore în Dovleacul Magic, împărțind prăjeli sănătoase din rulota cu mâncare funcționarilor de la bancă îmbrăcați cu costume business strâmte și mamelor care își duc copiii la antrenamente de fotbal în timp ce își țin bebelușii în brațe. După care îmi croiesc drum prin supermarket, înarmată cu cupoane care o fac pe casieră să își dea ochii peste cap când mă aşez la coadă (toată lumea urăște cupoanele). Apoi din nou acasă pentru „cina în familie“, pe care tot eu o pregătesc. Ascult comentariile răuțacioase ale gemenelor despre cum gătesc, după care își iau tălpășița și se duc sus ca să facă un filmuleț pentru vlogul lor de frumusețe, despre cum să-ți faci ochi de pisică perfecti sau ce nuanțe de fard de pleoape merg cel mai bine cu rujul roșu sau mai știu eu ce. Apoi spăl vasele, strâng resturile, mă mai duc o dată să văd ce face Franco și apoi la culcare.

Mă rog, oarecum. După aceea mă uit la episoade în reluare din *Starfield* la televizorul cu tub al tatei din camera mea. Uneori scriu o postare pe blog despre episodul cu principina, dacă mă simt inspirată. Verific toate site-urile de fani Stargunner ca să aflu noutățile. Adorm cu vocea printului Federatiei în urechi. „*Privește stelele! Tîntește-le! Aprinde-le!*“

În dimineață următoare mă trezesc și o iau de la capăt. Dar, de data asta, povestea ia o turură neașteptată: ajung la serviciu la timp. S-ar putea chiar ca Sage să vorbească cu mine. S-ar putea chiar ca gemenele să se poarte frumos. S-ar putea să pună cineva două bilete de avion spre Los Angeles în borcanul pentru bacșis. S-ar putea să scriu ceva frumos despre episodul 43, în loc să critic integritatea personajelor în timp ce colonia explodează. S-ar putea să-l visez pe tata.

Blenderul urlă de parcă ar suferi îngrozitor. Îl las să se odihnească și agit smoothie-ul de kale, apoi îl torn în două pahare, privind agitată la ceasul de la cuptorul cu microonde: 08.41.

După ce împing micul dejun al gemenelor pe bufet, ca o angajată cu experiență din alimentație publică ce sunt, scotocesc prin dulăpior după borcanul cu unt de arahide pe care l-am dosit de cu seara. Îmi apăr unul de arahide cum își apără Smeagol, din *Stăpânul Inelelor*, inelul - al meu, neprețuitul -, indiferent de dieta pe care o „urmăm“. Zilele astea, Catherine ține dieta paleo, dar luna trecută am mâncat doar raw vegan. Înainte de asta, South Beach, ori să fi fost Atkins? Ceva cu bacon. Săptămâna viitoare va fi dieta fără grăsimi, sau fără sare, sau... ce-o mai pofti ea. Mă poate obliga să fac orice de mâncare amenințându-mă că altfel vinde casa - casa tatei.

Răzui ultimele rămășițe de unt de arahide de pe fundul borcanului, savurându-i gustul. Mă bucur de orice victorie, cât de mică.

La etaj, dușul se oprește, iar țevile scrâșnesc. În sfârșit. Gemenele nu se grăbesc chiar deloc în dimineață asta. De